

radio var hun enig i bl. a. for at bevare udsendelsernes standard. Det var *næppe rigtigt* midt i fjernsynets rivende udvikling *at fastholde en fælles administration af radio og fjernsyn* med så teknisk og administrativt afgørende forskelle i udsendelsesarterne.

Forslaget om *radiorådets sammensætning* måtte anses for en løsning, der betegnede en udvikling bort fra den hidtidige uholdbare ordning. Det var en svaghed, at lytterforeningerne skulle indstille en del af kandidaterne, og hun så gerne, at der sikredes en repræsentation for kulturlivets forskellige områder.

Ved omtalen af *programudvalgets* sammensætning fremhævede hun, at det afgørende for udsendelserne var afdelingernes ledere og medhjælpere og den frihed, den interne forretningsorden gav dem til valg og udformning af stoffet.

*Helge Larsen* (RV) anså bevarelsen af *monopolet for hensigtsmæssig* først og fremmest af hensyn til ytringsfriheden, som ved de kommercielle sendere ville blive begrænset til meget kapitalstærke personer, selskaber eller organisationer. Også hensynet til udsendelsernes kvalitet talte herfor. En række af de foreslåede ændringer var efter hans opfattelse ikke velbegrundede. Således ville det i en nær fremtid blive aktuelt *at adskille radio og fjernsyn administrativt*, og en forankring af den bestående ordning kunne kun besværliggøre den nyordning, som måtte komme.

Han påpegede, at de *organiserede lyttere* udgjorde *et beskedent og svindende mindretal*, og fandt det urigtigt at give lytterorganisationerne indstillingsret til valget af de 10 radiatorådsmedlemmer. Folketingets suverænitæt i valget af radiatorådsmedlemmer måtte i hvert fald stærkt præciseres. Det burde overvejes at lade ministeren udnævne de nævnte medlemmer blandt de brede kulturbærende grene i samfundet: skole, kirke, videnskab og kunst, under hensyntagen til det almindelige krav om alsidighed og lighed i radioen. En sådan ordning ville sikre det folkestyrede element i radioledelsen.

*Niels Andersen* (DR) fandt det ikke tilrådeligt at ophæve *radio-monopolet*. Radio og fjernsyn ville få stadig større betydning som oplysende faktorer. At de også ville kunne anvendes i propagandæns tjeneste, gjorde det betænkeligt at give fri adgang. Udsendelsernes niveau ville sandsynligvis blive sænket betydeligt. Opgaven måtte være at skabe en sådan styreform inden for statsradiofonien, at den fik de friest mulige udfoldelsesmuligheder.

At afgifterne skulle have en sådan størrelse, at der derved blev dækning for alle udgifterne, var en mønsterværdig ordning for en statsinstitution.

Retsforbundet mente under alle omstændigheder, at *direkte lyttervalg* til radiatorådet var det principielt rigtige, og havde stillet forslag herom i kommissionen. Denne havde fundet vanskelighederne herved for store, og man havde derfor samlet sig om den næstbedste løsning: at lade radiatorådet vælge af den folkevalgte, lovgivende for-